

A Fővárosi Ítéltábla dr. Pencz Kamilló ügyvéd által képviselt felperesnek a Raboczki Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen fuvardíj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. december 7. napján kelt 8.G.41.528/2007/68. számú ítélete ellen mindkét peres fél részéről benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezéssel támadott rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000,- (Ötvenezer) Ft + áfa másodfokú költséget.

Megállapítja, hogy a felperes teljes költségmentessége folytán le nem rótt 392.500,- (Háromszázkilencvenkettőezer-ötszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a fellebbezések elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint a felperes mint fuvarozó és az alperes mint megbízó között 2003. augusztus 12. napján egy, 2005. március 7. napján két „szállítási szerződés” megnevezésű megállapodás jött létre, amelyekben a felperes mint fuvarozó ... közötti legrövidebb útvonalon hulladék fuvarozását és a folyamatos szállításhoz szükséges gépjármű biztosítását vállalta. A szerződések értelmében a

fizetés számla ellenében egy összegben történik az adott naptári hónapot követő nyolc banki napon belül átutalással. A fuvardíjat a 2003. augusztus 12. napján kelt szerződésben 130,- Ft/km + áfa összegben határozták meg, a szerződés 3. pontjában megjelölt útvonal alapján. A fuvardíj összegét 2004. január 6. napján kelt írásbeli szerződésmódosítással 136,- Ft/km + áfa összegre, majd 2005. szeptember 1. napjától szóban 140,- Ft/km + áfa összegre módosították.

Az írásban megkötött megállapodásokon túl az alperes szóbeli megbízásai alapján a felperes rendszeres gyűjtőfuvarozást is végzett, melynek során az alperes által meghatározott felrakóhelyekről használt gumibroncsot továbbított a lerakóhelyre. A felperes által kiállított számlákat 2005. december hónaptól az alperes nem egyenlítette ki.

A felperes a Fővárosi Bírósághoz 2007. február 9. napján benyújtott, majd az eljárás során módosított végleges kereseti kérelmében elsődlegesen 9.880.769,- Ft tőke és annak 2005. december 21. napjától mint középárányos időtől számított, a Ptk. 301/A. §-a szerinti késedelmi kamat megfizetésére kérte az alperest kötelezni fuvardíj jogcímén a Ptk. 488. §-ára, 493. § (1) és (2) bekezdéseire, valamint 499. §-ára hivatkozással; vagylagosan előterjesztett másodlagos kereseti kérelme ugyanezen a jogcímén 8.285.640,- Ft tőke és annak 2005. december 21. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére irányult; a szintén vagylagosan előterjesztett harmadlagos kereseti kérelmében 9.880.769,- Ft és ennek 2005. december 21. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kártérítés jogcímén kérte az alperest kötelezni a Ptk. 318. § (1) bekezdése, 339. § (1) bekezdése, 4. § (1) bekezdése, 205. § (3) bekezdése, valamint a 277. § (4) és (5) bekezdései alapján.

A keresetét arra alapította, hogy a felek között hatályban volt szerződések teljesítése során valamennyi, a jogszabályban és a szerződésekben rögzített kötelezettségét késedelem nélkül teljesítette. A több éven át tartó jogviszony során a fuvarszközöket megfelelő időben és helyen kiállította, a fuvarozást a szerződés hatályba lépését követően haladéktalanul megkezdte a gazdaságosság, a gyorsaság, valamint a biztonság elveit betartotta. A végleges elsődleges kereseti kérelmében meghatározott fuvardíjat a perben kirendelt igazságügyi szakértő szakvéleménye alapján határozta meg.

Az alperesi védekezésre tekintettel előadta, hogy a szerződésekben rögzített „legrövidebb útvonalon” az optimális útvonalat kell érteni, figyelemmel az adott fuvarfeladatra, valamint a Ptk. 493. § (1) bekezdésének azon rendelkezésére, hogy a fuvarozónak a küldemény továbbításában a gazdaságosság és a küldemény biztonságának figyelembevételével kell eljárnia. A szakértő maga sem tudott állást foglalni abban a kérdésben, hogy a szerződésben meghatározott legrövidebb úton mit kell érteni, a megtett távolságban vagy a menetidőben legrövidebb utat. Hivatkozott arra, hogy amennyiben a km-ben legrövidebb utat választja, úgy esetenként jogszabályt is sértett volna, az alsóbbrendű utak igénybevétele fokozott veszéllyel járhat, nagyobb az elakadás, illetve a felborulás veszélye. A rakományok mintegy 4 méter magasságúak voltak, rosszabb minőségű úton a szállítmány megbomlik, imbolyog, veszélyeztetve ezáltal a közúti közlekedés biztonságát.

Figyelemmel kell továbbá lenni a gépkocsivezetők munkaidejére, melyet jogszabály szigorúan szabályoz. A fuvaroztató érdekét is az szolgálja, ha a küldemények időben megérkeznek.

A felek megállapodása a felperesi telephelytől a felperesi telephelyig történő fuvarozásra terjed ki, ebből következik, hogy a felperes a telephelye és a felrakodási hely közötti útszakaszt, illetve a célállomás és szintén a felperes telephelye közötti szakaszt (kiállást) a felek megállapodásának megfelelően számlázta ki az alperesnek. Ezt igazolja az is, hogy az alperes részéről eljáró ...-val 2005. december 1. napjától úgy állapodtak meg, hogy gyűjtőfuvar esetén a felperes már csak egy kiállást állíthat be a számlába, azaz korábban az alperes tudomásul vette, hogy mindkét kiállítás a számla részét képezte. Amennyiben az alperesnek ezzel kapcsolatos ellenvéleménye lett volna, illetve a szerződésben megállapított legrövidebb útvonalat a felperestől eltérően értelmezte volna, úgy azt időben jeleznie kellett volna. Az alperes azonban soha semmilyen kifogást nem fogalmazott meg, csak 2005. decemberében jelezte először, hogy nem ért egyet a megtett útvonallal. Ezáltal az alperes megsértette az együttműködési kötelezettségét és egyben a kárenyhítési kötelezettségét, erre alapította a harmadlagos kereseti kérelmét. Előadta még e körben azt is, hogy még ha a felek megállapodása eredetileg a km-ben megtett legrövidebb útra is vonatkozott volna, azt a felek ráutaló magatartással módosították, a ráutaló magatartás az alperes részéről a számlák vitatás nélküli befogadása és kifizetése volt éveken keresztül. Az alperes tudomással rendelkezett arról, hogy a felperes milyen útvonalon jár, mert az alperes maga is végzett fuvarozást, és a saját gépjárművei is ugyanezen az útvonalon jártak a meghatározott viszonylatokban. A szakértő által megállapított kilométer átfedésekkel kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy azt vagy a gépkocsivezető, vagy a vontatócsere indokolta.

Az alperes az ellenkérelmében még az első tárgyalást megelőzően a felperesi követelésből elismert 1.714.736,- Ft fuvardíj követelést, ezt meghaladóan a kereset elutasítását kérte. A szakvélemény, illetve kiegészített szakvélemény alapján az elismerés összegét 2.774.727,- Ft tőkére és annak 2005. december 21. napjától számított késedelmi kamataira módosította. Eredeti ellenkérelmében – arra hivatkozással, hogy a felperes által a fuvarleveleken feltüntetett kilométer és a tényleges távolság között eltérés mutatkozik, és a felperes a különbség alapján megállapítható 8.541.386,- Ft kárt okozta az alperesnek azzal, hogy nem a Ptk. 493. § (1) bekezdése alapján járt el, illetve a nem legrövidebb úton végezte a fuvarozást – beszámítási kifogást terjesztett elő. A per későbbi szakaszában az alperes új jogi képviselője úgy nyilatkozott, hogy a felperes a túlszámlázással nem kárt okozott neki, hanem arról van szó, hogy a felperest pusztán a ténylegesen teljesített szolgáltatás után illeti meg fuvardíj. Nem beszámítással vagy viszontkeresettel él ezért a teljes jogviszonyt felölelő, jogosulatlanul érvényesített és túlszámlázott felperesi igénnyel szemben, hanem a ténylegesen teljesített szolgáltatás jogszerű ellenértékének megállapítását kéri, és erre tekintettel kéri a felperes leszállított kereseti kérelmét csökkenteni a szakértő kiegészített szakvéleményében

megállapított 7.506.482,- Ft-tal, mely összegre a felperes jogalap nélkül tart igényt, mivel nincs mögöttes szolgáltatás.

A rendelkezésre álló szállítási szerződések szövege egyértelmű, a felperesnek a legrövidebb útvonalon kellett a fuvarozást elvégeznie, és a szerződések nem rendelkeznek arról sem, hogy a kiállást az alperesnek meg kellene fizetnie. A felperest terheli annak bizonyítása, hogy az írásba foglalt szerződéssel ellentétesen szóban máshogy állapodtak meg a felek, melyet a per során nem tudott bizonyítani. A harmadlagos, kártérítésre alapított kereseti kérelem elutasítását jogalap hiányában kérte, mert a felek jogvitáját a fuvarozási jogviszony alapján kell elbírálni.

Az elsőfokú bíróság az alperes indítványára az Igazságügyi Szakértő és Kutatóintézetek Szombathelyi Intézetét szakértőként kirendelte. ... igazságügyi műszaki szakértő a szakvéleményét 25. sorszám alatt terjesztette elő, melyet 52. sorszám alatt kiegészített és sor került a szakértő meghallgatására is két alkalommal. A felek a szakértő számszaki levezetését elfogadták. Tanúként hallgatta ki a bíróság ... gépkocsivezetőket és ... alperesi ügyvezetőt.

A Fővárosi Bíróság a 2010. december 7. napján kelt 8.G.41.528/2007/68. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 2.774.727,- Ft-ot és annak 2005. december 21. napjától a megfizetés napjáig számított késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegű kamatát és 173.420,- Ft ügyvédi munkadíjat. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak felhívásra 166.485,- Ft eljárási illetéket. Az ítéletet a 2.774.727,- Ft tőke és annak 2005. december 21. napjától számított késedelmi kamata tekintetében előzetesen végrehajthatónak nyilvánította. A felperes ezt meghaladó keresetét elutasította. Megállapította, hogy az állam 450.390,- Ft eljárási illetéket visel. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 1.015.045,- Ft perköltséget. Határozata indokolásában a Ptk. 207. §-a szerint a szerződések tartalmát értelmezve azt állapította meg, hogy a fuvarozási szerződésekben rögzített útvonal a felrakóhelytől a lerakóhelyig képezte a szerződés tárgyát, és nem nyert bizonyítást a kiállási útszakaszra az alperes fuvardíj fizetési kötelezettsége.

A felek az írásban megkötött szerződésekben rögzítették a küldemény továbbításának a módját, így az útvonal választásánál a ... közötti legrövidebb útvonalat. A legrövidebb útvonal kifejezést az elsőfokú bíróság úgy értelmezte, ahogyan azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett. Ennek megfelelően megállapította, hogy azt nem lehet csak időben legrövidebb útvonalként értelmezni, hanem komplex módon kell figyelembe venni a fuvarozás során felmerülő költségeket és a gazdaságosság követelményét. A felperesnek a megbízója utasításai szerint úgy kellett megválasztania a továbbítás útvonalát, hogy figyelemmel van a gazdaságosság és a biztonság követelményeire is. Amennyiben a legrövidebb útvonalon történő alperesi rendelkezés veszélyezteti a fuvarozás gazdaságos, gyors és biztonságos teljesítését, úgy a Ptk. 493. § (3) bekezdése alapján köteles erre a megbízó figyelmét felhívni. Azt, hogy amiatt

mellőzte az alperes legrövidebb útvonalra vonatkozó megbízását, mert az veszélyeztette a fuvarozás gazdaságos, gyors és biztonságos teljesítését, a felperesnek kell bizonyítania és annak fennállása esetén az alperes figyelmét erre felhívnia. A felperes nem igazolta, hogy az általa választott útvonalon lehetett csak a küldeményt a fenti követelménynek megfelelően továbbítani, és hogy a kilométerek alapján meghatározott legrövidebb útvonal veszélyeztette volna a küldemény gazdaságos és biztonságos továbbítását. A felperes ezt nem tudta bizonyítani a szóbeli megbízások alapján folytatott gyűjtőfuvarozások esetén sem.

Az írásban megkötött szerződések alapján nem nyert bizonyítást, hogy a felperes telephelyétől a kiállásig az alperes fuvardíj fizetésére lenne köteles. Ennek ellentmond a szerződés 4. pontja, amelyben a szolgáltatás díját a szerződés 3. pontjában megjelölt útvonal alapján határozták meg, amiben nem szerepel a felperes telephelye és a kiállás helye közötti útvonal. A szakvélemény megállapította, hogy 7296 km távolságot a tehergépkocsik bizonyítottan nem tettek meg, és az átfedésekre nem ad magyarázatot a gépkocsivezető, vagy a vontató cseréje. A szakértő kifejtette, hogy az egymást követő fuvarfeladatok esetén az időben korábbi fuvarfeladatok záró kilométer értékének szükségszerűen meg kell egyeznie a következő fuvarfeladat nyitó kilométerével. Ez a feltétel nem teljesült, összesen 7296 km átfedés adódott, melyet ezek a tehergépkocsik bizonyíthatóan nem tettek meg.

Az elsőfokú bíróság a szakvéleményt és annak kiegészítését ítélezése alapjául elfogadta. A kiállási útvonal figyelembevétele nélkül és a minimálisan megtett útvonal alapján az alperest 2.774.727,- Ft fuvardíj megfizetésére kötelezte a Ptk. 499. § (1) bekezdése alapján. A módosított keresetet ezért részben elutasította.

A felperes harmadlagos, kártérítés megfizetésére irányuló kereseti kérelmét azon az alapon utasította el az elsőfokú bíróság, hogy abból a körülményből, hogy a felperes által kiállított számlák egy részét az alperes kifizette, nem következik önmagában az, hogy a szerződést ráutaló magatartással módosították volna. E körben hivatkozott a BH 2005/392. szám alatt közzétett döntésre. Nem tekinthető az együttműködési kötelezettség megszegésének, hogy a felperes által a szerződésben foglaltaktól eltérően kiállított számlában megjelölt fuvardíjat az alperes megfizette. A kártérítés törvényi tényállási elemeit a felperes nem igazolta, így nem igazolta az alperes jogellenes magatartását és a felmerült kárát.

Az alperes késedelembe esett. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 298. § a) pontja alapján kötelezte a késedelmi kamat megfizetésére, középárányosan. Annak mértékét a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerint határozta meg. Az alperes elismerésére tekintettel előzetesen végrehajthatónak nyilvánította az ítéletet a perköltség kivételével a Ptk. 231. § (1) bekezdés e) pontja alapján. A perköltség viselését a pernyertesség és pervesztesség arányában határozta meg a Pp. 81. §-a szerint. A felperes 2.774.727,- Ft tekintetében lett pernyertes. Az alperes ezen összeg után köteles az ügyvédi munkadíj, valamint a felperes által le nem rótt ezen összegre eső eljárási illeték megfizetésére. A felperes pervesztessége arányában köteles az alperes részére perköltséget fizetni, amely egyrészt 545.890,- Ft szakértői díjból és 469.155,- Ft bruttó ügyvédi munkadíjból áll. A felperes személyes

költségmentessége folytán az eljárási illetéket pervesztessége arányában az állam viseli.

Az ítélet ellen mindkét peres fél fellebbezést nyújtott be.

A felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a marasztalás összegének 9.316.976,- Ft-ra történő felemelését és az alperes perköltség megfizetésére kötelezését.

Előadta, hogy a szakértői bizonyításra azért került sor, mert az alperes eredetileg beszámítási kifogással élt, és ennek alapján kérte a peres felek közötti összes fuvar elszámolását, holott a felperes csak bizonyos számlák vonatkozásában terjesztette elő a keresetét. Az alperes azonban utóbb módosította a nyilatkozatát, amely szerint nem kíván sem beszámítással, sem viszontkeresettel élni ebben a perben. A bíróság ismételt felhívására az alperes jogi képviselője úgy nyilatkozott, hogy a kereseti kérelmet az általa elismert összeget meghaladó részében elutasítani kéri, egyéb ellenkérelmet nem terjesztett elő, illetve nem tartott fenn.

A Pp. 3. § (2) bekezdése szerint a bíróság - a törvény eltérő rendelkezése hiányában - a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. Az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a szakértői bizonyítás során megismert adatok alapján a peres felek közötti összes fuvarteljesítményt vette figyelembe és az abban meghatározott többlétszámlázást beszámításként, illetve viszontkeresetként elszámolta a kereseti érelem elbírálásánál. A felperes álláspontja szerint a kérelemhez való kötöttség miatt az elsőfokú bíróság kizárólag a keresetben megjelölt viszonylatokat vizsgálhatta volna. A fellebbezésében megjelölte a kereset szerinti fuvarlevelek alapján a felperesi számlakövetelés nagyságát, illetve a távolságban legrövidebb út elszámolását, ahogyan azt a kirendelt szakértő meghatározta, ez pedig 9.316.976,- Ft. A fellebbezése összecszerúságát a rendelkezésre álló szakvéleményre alapította. Az alperesi kötelezés ezért nem lehet alacsonyabb 9.316.976,- Ft összegnél.

A felperes az elsődleges fellebbezési kérelme mellett a másodlagos, illetve harmadlagos kereseti kérelmét változatlanul fenntartotta.

Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását a marasztalási tőkeösszeg után fizetendő késedelmi kamat és az alperest terhelő perköltség megfizetésére kötelező, valamint a késedelmi kamat előzetesen végrehajthatóvá nyilvánítása részében kérte; egyebekben kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg, hogy az alperes a késedelmi kamatok tekintetében is elismerő nyilatkozatot tett. Ezzel szemben az alperes a pert megelőzően és a per során csak arról tett nyilatkozatot, hogy a szakértő részéről kimunkált tőkeösszeget ismeri el, a késedelmi kamatról sem a pert megelőzően, sem a per során, sem a beadványaiban vagy tárgyalási jegyzőkönyvbe foglaltan nem tett nyilatkozatot, éppen a perben képviselt azon álláspontja miatt, amely szerint mivel a felperes a neki felajánlott teljesítést az összecszerúságban elfoglalt eltérő álláspontja miatt nem fogadta el, így a teljesítés

visszautasítására tekintettel nem érvényesíthet késedelmi kamatot. Az alperes mindvégig hangsúlyozta, hogy a szakértő által megállapított megalapozott fuvardíjat megfizeti. A Ptk. 298. §-a és 281. § (1) bekezdése kizárja a kötelezett késedelmét, ha a jogosult a felajánlott teljesítést visszautasítja. Az alperes végig állította, hogy a felperes túlszámlázta a fuvardíjakat, azonban mindvégig vállalta az őt megillető fuvardíj megfizetését. Mellékelte a 2006. április 19-én kelt levelet, melyben szintén vállalta a teljesítést, és hivatkozott a peres iratok között található, az alperesi ügyvezető részéről a bíróságnak írt 2006. november 22-én kelt beadványában foglaltakra, melyben felajánlotta, hogy a felperes megalapozott és bizonyított jogos igényét 3.000.000,-Ft tőkeösszegben maximálva azonnal megfizeti, azonban a felperes ezt a teljesítést is visszautasította.

Mindebből következik, hogy a felperesi követelés tőkeösszege után csak az ítélet jogerőre emelkedését követően és a teljesítési határidő esetleges elmulasztása esetén jár késedelmi kamat.

Alaptalan az alperes perköltség fizetésére kötelezése is a Pp. 80. § (1) bekezdése szerint, mivel az alperes nem adott okot a perre, a követelést az első tárgyaláson azonnal elismerte.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet késedelmi kamat fizetésére, valamint perköltségre vonatkozó rendelkezéseinek helybenhagyását kérte. Arra hivatkozott, hogy a számlázás megtörtént, ezért az alperes késedelme bekövetkezett akkor, amikor nem fizette meg a számlán szereplő összeget határidőben. Az alperes ezen túlmenően okot adott a perre, mert nem fizette meg a tartozását.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte a felperesi fellebbezéssel támadott körben. Előadta, hogy a perbeli követelés alapja a peres felek közötti fuvarjogviszony, az elszámolást nem számlánként kell megejteni. Figyelemmel arra, hogy a peres iratok között a fellebbezésében hivatkozott 2006. november 22. napján kelt beadvány nem volt található, szükség esetén határidőt kért annak becsatolására.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelmek és ellenkérelmek korlátai között bírálta felül. Ennek megfelelően nem képezte a másodfokú eljárás tárgyát a megítélt 2.774.727,- Ft tőkeösszeg.

A fellebbezések nem alaposak.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és helytálló jogi következtetéssel hozta meg a döntését.

A másodfokú bíróság egyetértett a felek közötti fuvarozási szerződések értelmezésével, amely szerint a megállapodás a kilométerben legrövidebb útvonalra vonatkozott az ún. kiállítás nélkül.

A felperes fellebbezése kapcsán a Fővárosi Ítéltáblának abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy érvényesített-e az alperes beszámítási kifogást a keresettel szemben.

Az alperes előző jogi képviselője egyértelmű nyilatkozatot tett, mind megjelölése, mind tartalma alapján beszámítási kifogást terjesztett elő a felperes 9 db 2005. december 5-e és december 27-e közötti időszakban kiállított számlák alapján előterjesztett keresetével szemben. Beszámítási kifogása alapjaként azt jelölte meg, hogy a felperes a jogviszony kezdetétől túlszámlázott, mivel a fuvarlevélen minden esetben nagyobb távolság szerepelt, mint az alperes által kimutatott legrövidebb útvonal, ezáltal kárt okozott az alperesnek. A szakértő ennek megfelelően a fuvarozási jogviszony teljes időszakát felölelő, az összes számla és valamennyi menetlevél alapján készítette el a szakvéleményét, majd a kiállási útvonalak levonásával a kiegészítő szakvéleményét.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett a felperes arra vonatkozó fellebbezési érvelésével, amely szerint a keresetben megjelölt számlatartozáson túl a felek együttműködésének teljes időszakát és valamennyi fuvarfeladatot érintő elszámolásra csak erre irányuló beszámítási kifogás alapján van eljárásjogi lehetőség. Nem osztotta ugyanakkor azt a felperesi álláspontot, hogy az alperes per későbbi szakaszában tett ellenkérelme alapján a bíróság nem terjeszkedhetett volna túl a keresetben megjelölt számlák elszámolásán.

Megállapította a másodfokú bíróság, hogy az alperes per későbbi szakaszában meghatalmazott jogi képviselője a korábbi jogi képviselővel azonos tartalommal tartotta fenn a védekezését, amelyet a szakvélemény megállapításaira alapozott, és a kiegészítő szakvélemény alapján a teljes időszakot felölelő felperesi fuvarok legrövidebb útvonal kalkulációval, kiállítás nélkül és az átfedések levonásba helyezésével számítottan ismerte el a felperesnek járó fuvardíj összegét 2.774.727,- Ft-ban.

A Pp. 3. § (2) bekezdése szerint a bíróság - törvény eltérő rendelkezése hiányában - a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. A bíróság a fél által előadott kérelmeket, nyilatkozatokat nem alakszerű megjelölésük, hanem tartalmuk szerint veszi figyelembe.

A jogi képviselő érdemi védekezésében ennek megfelelően azonos tartalommal fenntartotta a beszámítási kifogást annak ellenére, hogy azt maga nem tekintette beszámítási kifogásnak. Nem sértett ezért eljárási szabályt az elsőfokú bíróság, amikor az aggálytalan és a felek által sem vitatott szakvéleményre alapította az ítéletét, és a teljes elszámolás alapján kötelezte az alperest a felperes részére a még hátralékos fuvardíj megfizetésére.

A másodfokú bíróság teljes egészében osztotta az elsőfokú bíróság kártérítés jogcímén előterjesztett, harmadlagos kereseti kérelmet elutasító döntésének indokait, amelyet érdemben a fellebbezés nem támadott, ezért annak kiegészítését a Fővárosi Ítéltábla nem tartotta szükségesnek.

Az alperes fellebbezését az alábbiakra tekintettel nem találta megalapozottnak.

Az alperes állította, hogy iratellenesen rögzítette az elsőfokú bíróság az ítéletében, hogy elismerte a tőkeösszeg késedelmi kamatait is.

A másodfokú bíróságnak a rendelkezésre álló adatok alapján azt kellett vizsgálnia, hogy késedelembe esett-e az alperes a teljesítéssel, illetve, hogy okot adott-e a perre.

Tény, hogy az alperes fellebbezésében hivatkozott, az alperesi ügyvezető bíróságnak címzett 2006. november 22-i keltű beadványa nem volt fellelhető az iratok között (a per egyébként 2007. február 9-én indult), de a másodfokú bíróság azért nem tartotta szükségesnek e célból a tárgyalás elhalasztását, mert az alperes maga sem állította, hogy a tényleges teljesítést a felperes visszautasította (a pénzt visszautalta vagy megtagadta annak átvételét), csupán azt, hogy felajánlotta a teljesítést, amit - az összegszerűségben elfoglalt eltérő álláspontja miatt - a felperes nem fogadott el. Az alperes sem a per korábbi szakában elismert 1.739.822,- Ft-ot, sem a szakvélemény alapján utóbb 2010. május 18. napján magasabb összegben elismert követelést nem fizette meg a felperesnek, csak nyilatkozatot tett arra nézve, hogy ennek megfizetését vállalja. Ilyen körülmények között a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem alkalmazható a Ptk. 302. § a) pontja szerint a jogosulti késedelem szabálya, sem a Pp. 180. § (1) bekezdése, amelynek értelmében az alperes nem marasztalható perköltségben, ha a perre okot nem adott és a követelést az első tárgyaláson elismeri. Az alperes a követelést csak részben ismerte el és abban a részében sem teljesített, szakértői bizonyítást indítványozott, ezért a felperes indokoltan folytatta vele szemben a „pereskedést.” Ennek megfelelően az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a pervesztesség-pernyertesség és ennek megfelelően a perköltség viselés arányát.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel érintett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezések nem vezettek eredményre, azonban az eltérő fellebbezési pertárgyérték miatt a pernyertesség-pervesztesség aránya nem tekinthető azonosnak, erre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú költségének megfizetésére. Az alperes a sikertelen fellebbezése eljárási illetékét maga viseli, míg a felperes teljes költségmentessége folytán a 6.542.249,- Ft-os fellebbezési pertárgyérték után fizetendő illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése alapján az állam viseli.

Budapest, 2012. év február hó 23. napján

Dr. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Tibold Ágnes sk.
előadó bíró

Dr. Kurucz Zsuzsánna sk.
bíró

A kiadmány hiteléül:

bíróági tisztviselő